

Tomasz Kordala

Robertowo, st. 21, gm. Brudzeń Duży,
woj. płockie

Informator Archeologiczny : badania 25, 103

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Robertowo, st. 21
gm. Brudzeń Duży, woj. płockie

Muzeum Mazowieckie w Płocku

Badania prowadził mgr Tomasz Kordala. Finansowane przez Muzeum Mazowieckie w Płocku. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko rzędowe z XII-pocz. XIII w.

W 1991 r. przebadano obszar o powierzchni 100 m², przylegający od północy i od południa do zwirowni, która w l. 80. zniszczyła dużą część stanowiska. Odkryto 6 grobów szkieletowych (nr 21–26). Groby nr 22–26 tworzyły jednolity rząd pochówków usytuowany na osi północny wschód–południowy zachód, przy czym odległość między nimi była bardzo zróżnicowana: od kilku centymetrów do 1 metra. W 4 grobach tego rzędu zmarli złożeni byli głowami na północny zachód i na zachód, w piątym — na południowy wschód. Grób nr 21, będący częścią zupełnie innego rzędu, był usytuowany dłuższą osią na kierunku zachód–wschód (czaszka była zwrócona na zachód). Szkielety leżały w warstwie gruboziarnistego żwiru połodowcowego, zabarwionej przez związki żelaza na kolor brunatnoceglasty, na niewielkiej gł. 45–70 cm. Dane te nie oddają pierwotnego stanu z racji znacznego zniwelowania przez orkę wzniesienia, na którym znajduje się cmentarzysko. Stan zachowania materiału kostnego był stosunkowo zły i ograniczał się do zdeformowanych czaszek, kości długich i niekiedy ułamków żeber, kręgow, kości miednicy. Wszyscy zmarli spoczywali w pozycji na wznak, z rękami wyprostowanymi wzdłuż tułowia, natomiast czaszki tylko w dwóch przypadkach leżały na boku. Ze względu na rodzaj gruntu zarysy jam grobowych były bardzo słabo lub zupełnie niewidoczne. Groby odkryte w 1991 r., podobnie jak w latach poprzednich, były pozbawione konstrukcji kamiennych w postaci obudów bądź bruków. W żadnym nie stwierdzono też relikwów trumien drewnianych.

Inwentarze grobowe były jak na późną metrykę cmentarzyska dość bogate. Cztery groby (21, 22, 25, 26) zawierały wyposażenie. Najbogatsze wystąpiło w grobie nr 26: 5 kabłączków skroniowych, w tym 2 srebrne z uszkiem żłobkowanym, 2 posrebrzane i 1 ołowiany(?), nożyk żelazny oraz stojące w rejonie stóp zmarłego, w całości zachowane naczynie gliniane o wys. 9,5 cm, zdobione na prawie całej wysokości ukośnymi nacięciami i dookólnymi żłobkami. W innych grobach wystąpiły: 2 kabłączki skroniowe srebrne lub posrebrzane, 2 kabłączki ołowiane(?) oraz masywny pierścienek taśmowaty o końcach głęboko zachodzących na siebie, najgrubszy i najszerszy w części środkowej.

Materiał i dokumentację złożono w Muzeum Mazowieckim w Płocku.

Badania zakończono.

Rogoźnik, st. 2, gm. Bobrowniki, woj. katowickie patrz środkowa i późna epoka brązu

Sandomierz, kościół Św. Jakuba, st. 7
woj. tarnobrzeskie
AZP 89-73/2

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
 Oddział Wojewódzki w Tarnobrzegu

Badania prowadził mgr Marek Florek. Finansowane przez ks. Rektora kościoła Św. Jakuba. Drugi sezon badań (po przerwie od 1983 r.). Kościół i klasztor z 2 ćw. XIII w.

Badania w 1991 r. miały zasięg ograniczony do wnętrza kościoła. Na zewnątrz prowadzono jedynie nadzory nad pracami ziemnymi przy podbijaniu fundamentów. W związku z planowaną wymianą posadzki w kościele wykonano 5 odkrywek w nawie południowej i przekop w poprzek tej nawy oraz 4 odkrywki w nawie północnej, o ogólnej powierzchni 25 m². Mimo niewielkiej skali prac, uzyskano szereg cennych informacji nt. sposobu budowy fundamentów i głębokości ich posadowienia, poziomów użytkowych wewnątrz